

r ū k a s   l .
p o t v y n i s

kaip ir upių, istorijų yra daug,
ir yra tik viena, kaip upė – nuolat kintanti.

nebeatseku, kur prasidėjo mūsiškė,

bet tęsiasi: štai mes prie upės, po tiltu.

ji kaip niekad patvinus baldais,
kavos staliukais, viengulėm, dvigulėm lovom,
sofomis ir komodomis;
nuo seno šiuos aukštupy paleidžia pasroviui
mirus jų savininkams.

nelyja, o galėtų. tik maži akmenėliai
žyra žemyn pravažiuojant mašinoms
pro medžių lapus, krūmų šakas.

nėra rūko, o galėtų būti. naktis vaiski,
o mes taip apsinuoginę –
spokso net atspindžiai.

istorija tęsiasi: prieš dešimt pavasarių
maži dar, prie upės dviese,

žaidžia tylą, kol ji pralaimi – žiū,
artinasi kažkoks. suvelti plaukai,
susivėlusi eisena, akyse potvynis,
iškart matyti – tokius kaipmat paguldo,
gero iš tokių nelauk.

prieina, klausia – *ar žinote,*
kaip lengva nusiskandinti? ar žinote,
kad neįmanoma pasismaugti?

tada rodo – smaugia save, kol nualpsta.

tada rūkas –
tada mudu, aptarinėjantys upės feng šui,
baldu psichologiją,
į krantą išmestų stalčių turinį,

jie netušti, o galėtų būti.

istorija tęsiasi: praėjusį pavasarį
batus palikę smėly, jiedu sėda į valtį,
iriasi upe, tolsta.

tada įvykiai užbėga mums už akių –
krantas. iš valtės išlipa tik vienas,
laimėjęs tylą.

tada rūkas, rūkas, rūkas –
tada vėl kovas. fotelis ir aš jame,
nebeatseku, iš kur ir į kur aš,

srovė nešas žemyn, upės nemoka
tekėti į viršų.

skandinavu žvilgsni į vandenį,
į nemokėjimą plaukti,
į aukščio baimę, gylis irgi aukštis,

į savo atspindį, sraunų, susivėlusį,
jis bado pirštu į mane, juokiasi.

blet, šlykštynė.

blet, šlykštynė, pasmaugčiau, jei galėčiau,

bet negaliu.

r ū k a s   l l .
m i š k a s

atmintį ir mišką gaubia rūkas, nesu
tikras, ar tas pats – nesu tikras, ar
tikras;

nors turbūt nelabai ir svarbu,

kai dažų ratilai ant kamienų,
kai lapai be garso meta medžius

r ū k a s | | |

1

rūke pakrinka kompasai,
neišlaiko rodyklių nervai,
neišlaiko jų iškrypę pirštai,

krinta krinta krinta
į patį rūko dugną

2

sutrūkinėja rūko siūlės
man praplyšus juoku:

padaryk dar kartą taip

rūkas ilčių galiukais
grybšt, braukia per papilvę,
grybšt –

kvatoju, svaigstu,

galėtų niekada nesibaigt tai
ar niekad nebūt prasidėję

3

į rūko sienas dūžta
kabrioletų korpusai, kai
juos testuoja,

tarp vidinių rūko sienų
saugu,

saugu
tarp vidinių rūko sienų

vidinei mano avarijai